

1

100 na 100
Muzyczne dekady
wolności

Program

1

PWM
EDITION

11.11
godz. 15:00

Filharmonia Łódzka
im. Artura Rubinsteina
ul. Narutowicza 20/22
Łódź

fot. Piotr Tomczyk

Grażyna Bacewicz
(1909-1969)

Roman Palester
(1907-1989)

Aleksander Tansman
(1897-1986)

Pensieri notturni

Trzy sonety do Orfeusza

I Koncert fortepianowy

1. Vivace passionato – Subito lento e molto tranquillo
2. Molto vivace, furioso
3. Andante calmo

1. Allegro moderato
2. Lento
3. Intermezzo scherzino: Presto
4. Finale: Allegro molto

Iwona Socha (sopran)
Julia Kociuban (fortepian)
Paweł Przytocki (dyrygent)
Orkiestra Filharmonii Łódzkiej

Adam Suprynowicz

Stulecia muzyki polskiej 1918–2018 nie sposób opisać pomijając fajerwerk sonoryzmu lat 60., który stworzył sławę takich kompozytorów, jak Krzysztof Penderecki czy Henryk Mikołaj Górecki. Istnieje wszakże zjawisko, które uformowało historię polskiej muzyki w porównywalnym stopniu: to słabiej dziś pamiętany i zdecydowanie niedoceniany neoklasycyzm. Ten nurt przyjęła za swój potężna grupa kompozytorów urodzonych w pierwszych dekadach XX wieku, dla których muzyka Strawińskiego i jego paryskiego kręgu była synonimem nowoczesności. Z paryżanami łączył ich entuzjazm, wyczuwalny w Europie lat 20. Nad Wisłą te wspólne emocje były silniejsze i trwały dłużej, bo wyrastały z podzielanej przez rozmaite grupy społeczne radości z odzyskanego po 123 latach państwa polskiego. W 1918 roku muzyka polska wciąż trwała przy romantyzmie. Pierwszy wyłamał się ze schematu Karol

Szymanowski, który głosił ideę budowania nowoczesnej kultury narodowej, odpowiadającej progresywnym kierunkom w sztuce. Choć sam pozostawał zawsze krok za najnowszymi trendami, wyraźnie wskazał zapatrzonym w niego młodszym artystom kierunek, którym warto podążać. Jego autorytet ułatwił młodemu pokoleniu szlifowanie warsztatu twórczego w Paryżu. Następne roczniki polskich kompozytorów ukształtowane zostały przez neoklasyczny horyzont pierwszego pokolenia niepodległości. Jeszcze przed pierwszą falą rówieśników do Paryża wyjechał Aleksander Tansman. Świetnie wykształcony (ukończył konserwatoria w Łodzi i w Warszawie oraz prawo na Uniwersytecie Warszawskim), w 1919 roku zdobył trzy nagrody w ogólnopolskim konkursie kompozytorskim, co zwróciło uwagę na jego talent. Niestety, wzbudziło też falę agresywnej krytyki, często podszytej antysemityzmem.

Tansman wyjechał „uzbrojony” w listy polecające od dyrektora Filharmonii Warszawskiej, Zdzisława Birnbauma, które otworzyły mu drzwi do paryskich salonów. Wsparciu Maurice’a Ravela zawdzięczał Tansman piorunująco szybką karierę: wkrótce jego utwory wydawała już prestiżowa oficyna Maxa Eschiga oraz wiedeńskie Universal Edition, wykonywali je znakomici muzycy, a sam Tansman został redaktorem poczytnego pisma „La Revue Musicale”. Pod swoje skrzydła przyjął go także słynny dyrygent Siergiej Kusewicz, który zamówił u Tansmana koncert fortepianowy. Dzieło miało swoją premierę w Operze Paryskiej 12 czerwca 1926 roku. „Dzień dzisiejszy muzyki i literatury – to neoklasycyzm. [...] Zegar historii jest nieubłagany” – pisał krytyk Boris de Schlözer w entuzjastycznej recenzji jednego z poprzednich utworów Tansmana. *I Koncert fortepianowy* (1925) uznał on za świetną współczesną

realizację dawnej formy muzycznej. Dzieło to dobrze pokazuje polską odmianę neoklasycyzmu. Do zasad tego nurtu, które Tansman wyliczył w manifestie opublikowanym w 1925 roku w polskim piśmie „Muzyka”, należy eliminacja romantycznego patosu, wszelkich konotacji literackich, plastycznych czy filozoficznych, dążenie do obiektywizmu oraz kult formy i konstrukcji. W *I Koncercie fortepianowym* można też usłyszeć echa polskiego folkloru, zapisane w cierpkim liryzmie części wolnej i charakterystycznych zwrotach melodycznych. To wyraz fascynacji Strawińskim, a także wpojonej przez Szymanowskiego potrzeby tworzenia muzyki zakorzenionej w polskiej kulturze ludowej. Tansman pozostał wierny tym ideałom do końca życia. Typowe dla paryskich twórców zainteresowanie jazzem i muzyką popularną (także wyraźnie słyszalne w *Koncercie*) wkrótce miało mu pomóc odnaleźć się na rynku amerykańskim podczas kolejnej, tym razem przymusowej, wojennej emigracji.

Kiedy Tansman pisał swój *I Koncert fortepianowy*, Roman Palester studiował historię sztuki na Uniwersytecie Warszawskim i próbował bezskutecznie dostać się do klasy fortepianu w tamtejszym Konserwatorium. Skrzydła rozwinął dopiero po objęciu dyrekcji tej szkoły przez Karola

Szymanowskiego w 1927 roku. Jak inni kompozytorzy jego pokolenia Palester odwiedził Paryż, jednak nie podjął tam studiów. W Polsce szybko został uznany za wcielenie nowoczesnego, ambitnego twórcy. Jego utwory prezentowane były na międzynarodowych festiwalach, jednocześnie pisał muzykę teatralną i filmową, zasłynął też autorstwem jednego z popularnych przebojów. Po II wojnie światowej Palester poświęcił się odbudowie życia muzycznego w Polsce. Uważany za następcę Szymanowskiego, cieszył się wsparciem władz komunistycznych, które pragnęły legitymizować swoje rządy poparciem wybitnych twórców. Na początku 1947 roku, wkrótce po sfalszowanych przez komunistów wyborach, świadomy rozwoju wypadków Palester wyjechał w oficjalną delegację do Paryża. Korzystając ze swej uprzywilejowanej pozycji pozostawał tam przez kolejne lata, powoli rozluźniając relacje z krajem aż do 1951 roku, kiedy odmówił powrotu do Polski. Przez kolejne dwie dekady prowadził dział kultury Radia Wolna Europa w Monachium. W tym czasie wykonywanie jego utworów było w kraju zakazane, jego nazwisko wymazano z oficjalnych publikacji, nawet z czołówek filmów, a wydane partytury zniszczono. Zapis cenzury obowiązywał w Polsce do 1977 roku. Skutkiem

tego do dziś twórczość Palestra pozostaje mało znana nawet w ojczystym kraju. W tym czasie nastąpiła wyraźna zmiana w jego twórczości. „Neoklasycyzm uschnął jak gałąź krzaka, zmarł własną śmiercią na chorobę polegającą na chęci pogłębienia ekspresji” – napisał później. On sam możliwości wyrazowych szukał w technice dodekafonicznej, budując na niej swoistą odmianę ekspresjonizmu. W owym czasie powstały *Trzy sonety do Orfeusza* na sopran i orkiestrę do słów Rainera Marii Rilkego (1952). Kompozytor sięga po V, XIX i IX sonet z pierwszej części cyklu – wiersze, których tematyka krąży wokół tematu śmierci. Ów temat podkreśla Palester charakterystycznymi relacjami harmonicznymi wszędzie tam, gdzie mowa jest o odchodzeniu czy przemijaniu. U Rilkego Orfeusz pokonuje śmierć, jako artysta poznaje dwie różne formy bytu, które śmierć rozgranicza. Symbolem tej granicy jest odbicie w tafli wody, znajdujące wdzięczny odpowiednik w wyrafinowanych strukturach lustrzanych techniki dodekafonicznej. Odchodząc od dawnej estetyki, żegnając się z dawnym życiem, artysta, Orfeusz, Palester – przechodzi do nowego etapu.

Los emigracyjny oszczędzony został Grażynie Bacewicz, kompozytorce pochodzenia

polsko-litewskiego, która po ukończeniu Konserwatorium Warszawskiego w 1932 roku, dzięki stypendium pierwszego premiera Rzeczypospolitej Polskiej, wybitnego pianisty Ignacego Jana Paderewskiego, kontynuowała studia kompozytorskie w paryskiej klasie Nadii Boulanger. Do 1953 roku rozwijała karierę skrzypaczki, pisząc jednocześnie utwory o ogromnej sile oddziaływania. Jej *Koncert na orkiestrę smyczkową* (1948) należy do najpopularniejszych polskich utworów XX wieku. Neoklasycyzm Bacewiczówny, zgodnie ze słowami jej kolegi Romana Palestra, sam zaczął w latach 40. „usychać” i zmieniać się w neoromantyzm, później jednak nastąpił kolejny zwrot – radykalny i brzemienisty w skutki. Pod koniec lat 50. na polską scenę muzyczną wdarło się młode pokolenie artystów. Krzysztof Penderecki, Henryk Mikołaj Górecki i inni reprezentanci nurtu nazwanego mianem „sonoryzmu” adaptowali pomysły zachodnioeuropejskiej awangardy, pozbawiając swoje utwory melodii czy harmonicznym porządków na rzecz barwnych plam, ostrych kontrastów ekspresyjnych i poszukiwania w muzyce instrumentalnej nieznanymi brzmieniami. Na ten rewolucyjny szok estetyczny Bacewiczówna odpowiedziała utworem wyciszonym, delikatnym,

o literackim tytule. Wykonane po raz pierwszy na Biennale w Wenecji *Pensieri notturni* (1961) – dosłownie tłumacząc „nocne myśli” – mają być może związek z życiem prywatnym kompozytorki, naznaczonym opieką nad ciężko chorym mężem, bywają też interpretowane jako nawiązanie do rozwiniętego przez Bélé Bartóka stylu „muzyki nocy”, z migotliwą grą barw, drobnych fragmentów melodycznych, z naśladowaniem odgłosów natury, które lepiej słyszeć w ciemności. Jak pisze biografka Bacewiczówny, Małgorzata Gąsiorowska, urok tej kompozycji tkwi „w rozpylaniu, jakby od niechcienia, dawnych wątków, struktur, sposobów budowania narracji, bez wiązania ich w jakieś większe całości dramatyczne”. Pozostałości wszechmocnego w polskiej muzyce neoklasycyzmu uległy w tym subtelnym dziele rozproszeniu, wyrafinowanej przemianie w nowe myślenie, wyłaniający się z chaosu nowy porządek.

Paweł Przytocki

Urodził się w Krośnie. W 1985 roku ukończył studia w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie dyrygentury prof. Jerzego Katlewicza. W latach 1986–1987 był stypendystą Internationale Bachakademie Stuttgart, uczestnicząc w kursach mistrzowskich prof. Helmutha Rillinga. Już od 1983 roku współpracował z Filharmonią Krakowską, a od 1987 z Teatrem Wielkim w Łodzi. W latach 1988–1991 był dyrygentem, a także dyrektorem artystycznym Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku. Od 1995 do 1997 roku pełnił funkcję dyrektora artystycznego Filharmonii Łódzkiej, a w latach 2008–2012 obejmował stanowisko dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii Krakowskiej. Od 2005 roku związany z Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie. W sezonie 2005/2006 przygotowywał premierę *Spartakusa* Chaczaturiana i prowadził przedstawienia: *Eugeniusz Oniegin* Czajkowskiego, *Traviata* Verdiego, a także *Cyganeria* Pucciniego. W sezonie 2006/2007 dyrygował premierą baletu *Eugeniusz Oniegin* w choreografii Johna Cranko. Współpracuje z większością orkiestr filharmonicznych w Polsce, a także z orkiestrami symfonicznymi i kameralnymi za granicą, m.in. z Węgier, Hiszpanii, Słowacji, Niemiec, Turcji, Czech, Ukrainy, Chorwacji, Izraela, Kolumbii i USA. Występował w wielu prestiżowych ośrodkach muzycznych Europy, takich jak: Musikverein w Wiedniu, Konzerthaus w Berlinie, Palais des Beaux-Arts w Brukseli, Teatro Municipal w Santiago, paryskim Théâtre du Châtelet, Musikhalle w Hamburgu czy Beethovenhalle w Bonn. Regularnie uczestniczy w międzynarodowych festiwalach muzycznych: Athens and Epidaurus Festival, Musikfest Stuttgart, Festival van Vlaanderen,

Festival de La Chaise-Dieu, Kissinger Sommer, Bratislava Music Festival, Augsburg Mozartsommer, Praska Wiosna, Wratislavia Cantans. Nagrywał dla Polskiego Radia i Telewizji oraz dla wytwórni DUX, Aurophon Classics i Point Classics. Jego nagranie *Symfonii* Rachmaninowa zostało wyróżnione przez amerykański magazyn muzyczny „La Folia”. Od 2007 roku Paweł Przytocki związany jest z Katedrą Dyrygentury Akademii Muzycznej w Krakowie, gdzie prowadzi swoją klasę dyrygentury. Od sezonu 2017/2018 jest dyrektorem artystycznym Filharmonii Łódzkiej im. Artura Rubinsteina.

Iwona Socha

Absolwentka Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie śpiewu solowego Jana Ballarina oraz Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Finalistka i laureatka krajowych oraz międzynarodowych konkursów wokalnych. W 2005 roku zadebiutowała na scenie Opery Śląskiej w Bytomiu, wcielając się w rolę Małgorzaty w *Fauście* Gounoda. Współpracowała z wieloma uznanymi dyrygentami i reżyserami, m.in. Laco Adamikiem, Henrykiem Baranowskim, Márta Mészáros, Mariuszem Trelińskim, Waldemarem Zawodzińskim czy Michałem Znanieckim. Występowała na deskach Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie, Opery Wrocławskiej, Teatru Wielkiego w Łodzi, Opery Śląskiej w Bytomiu, Opery Nova w Bydgoszczy, a także Mazowieckiego Teatru Muzycznego „Operetka” w Warszawie. Obecnie jest solistką Opery Krakowskiej. W swoim repertuarze posiada szereg partii oratoryjnych, operowych i operetkowych oraz utworów z gatunku liryki wokalnej. Koncertuje w kraju i za granicą (Austria, Belgia, Czechy, Francja, Hiszpania, Holandia, Litwa, Słowacja). Dokonała licznych nagrań dla Polskiego Radia i Telewizji Polskiej oraz wytwórni DUX. Uczestniczyła w wielu kursach mistrzowskich prowadzonych m.in. przez Izabelę Kłosińską, Ingrid Kremling, Adama Kruszewskiego, Jadwigę Romańską, Teresę Żylis-Garę. W 2016 roku rozpoczęła współpracę z Ileaną Cotrubas. Na swoim koncercie ma szereg wspólnych projektów z udziałem Mariusza Kwietnia, Artura Rucińskiego i Małgorzaty Walewskiej. Jako kameralistka występuje m.in. z Klaudiuszem

Baranem, Tomaszem Strahlem i Januszem Wawrowskim. Regularnie koncertuje z większością polskich orkiestr, współpracuje z wiodącymi ośrodkami operowymi. Brała udział w wielu prestiżowych festiwalach muzycznych. W 2013 roku otrzymała Teatralną Nagrodę Muzyczną im. Jana Kiepury, a w 2016 Nagrodę Stowarzyszenia Wydawców Katolickich Feniks.

Julia Kociuban

Uważana jest za jedną z czołowych pianistek swojego pokolenia. Urodziła się w Krakowie. Naukę gry na fortepianie rozpoczęła w wieku 5 lat. Ukończyła Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie oraz Universität Mozarteum w Salzburgu, gdzie studiowała pod kierunkiem Pawła Giliłowa. Występowała w salach koncertowych w całej Europie (m.in. Herkulesaal w Monachium, Konzerthaus w Wiedniu i Berlinie, Laeiszhalle w Hamburgu), Północnej Ameryce oraz Azji. Była zapraszana na najbardziej prestiżowe festiwale muzyczne, m.in. na Festival International de Piano w La Roque-d'Anthéron, Young Euro Classic w Berlinie, Kissinger Sommer w Bad Kissingen, Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena w Warszawie, Międzynarodowy Festiwal Chopinowski w Dusznikach-Zdroju. Koncertuje jako solistka, kameralistka, a także z towarzyszeniem różnych orkiestr kameralnych i symfonicznych (ostatnio m.in. z Klassische Philharmonie Bonn, NDR Elbphilharmonie Orchester, Wiener Symphoniker). Współpracowała z wieloma cenionymi dyrygentami w Polsce i za granicą, jak Hans Graf, Neeme Järvi, Kristjan Järvi, Lahav Shani, Ken-David Masur, Jerzy Maksymiuk, Marek Pijarowski, Tadeusz Wojciechowski, Marcin Nałęcz-Niesiołowski, Łukasz Borowicz. Z nagrań z jej udziałem szeroko korzystają Program II Polskiego Radia, Telewizja Polska, Österreichischer Rundfunk, niemieckie BR-Klassik oraz francuskie radio France Musique. W 2015 roku ukazała się jej debiutancka płyta *Schumann, Chopin, Bacewicz* uznana przez krytyków za jeden z najciekawszych polskich pianistycznych debiutów fonograficznych ostatnich lat, a w 2016 roku płyta *Karneval der Tiere* nagrana

wraz z Lahavem Shani oraz Wiener Symphoniker. W październiku 2016 została uhonorowana prestiżową nagrodą Arturo Benedetti Michelangeli Prize. Prowadzi działalność pedagogiczną – wykłada w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi oraz realizuje kursy mistrzowskie. Julia Kociuban jest artystką Bösendorfera.

Orkiestra Filharmonii Łódzkiej

Koncert inaugurujący działalność Łódzkiej Orkiestry Symfonicznej, który miał miejsce 17 lutego 1915 roku w nieistniejącym już łódzkim Teatrze Wielkim od lat uznawany jest jako „założycielski”. Jej przedsiębiorczy muzycy byli protoplastami obecnie funkcjonującej Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Łódzkiej. W swojej stuletniej historii muzycy występowali pod batutą wielu wybitnych dyrygentów, m.in. Hermanna Abendrotha, Waleriana Bierdiajewa, Zdzisława Birnbauma, Grzegorza Fitelberga, Jerzego Katlewicza, Pawła Kleckiego, Jana Krenza, Sergiusza Kusewickiego, Emila Młynarskiego, Stanisława Skrowaczewskiego, Bohdana Wodiczki, Zdzisława Szostaka oraz współpracowali z Łukaszem Borowiczem, Tomaszem Bugajem, José Maria Florêncio, Jackiem Kaspszykiem, Jerzym Maksymiukiem, Michałem Nesterowiczem, Krzysztofem Pendereckim, Markiem Pijarowskim, Michaeliem Sanderlingiem, Krzysztofem Urbańskim, Tadeuszem Wojciechowskim, Michaeliem Zilmem. Splendoru dodają orkiestrze towarzyszący jej soliści. W ostatnich latach byli to m.in.: Lang Lang, Piotr Anderszewski, Midori, Elina Garanča, Maria Guleghina, Evelyn Glennie, Ivo Pogorelić, Rafał Blechacz, Sergei Kryłow, Alexei Volodin, Simon Trpčeski, Markus Schirmer, Avri Levitan, Ivan Monighetti, Jonathan Plover, Julian Rachlin, Natalia Gutman, Sharon Kam, Elżbieta Chojnacka, Aleksandra Kurzak, Mariusz Kwiecień, Garrick Ohlsson. Łódzcy filharmonicy dokonali wielu pierwszych wykonań w Polsce znanych w skali świata dzieł, m.in. w 1957 roku pod batutą Henryka Czyży za zabrzmiało oratorium *Król Dawid* Artura Honeggera, a rok po nowojorskim prawykonaniu – *III Symfonia*

**Realizacja programu „100 na 100. Muzyczne dekady wolności”
Polskie Wydawnictwo Muzyczne w Krakowie
dr Daniel Cichy – dyrektor–redaktor naczelny**

Rada programowa
Małgorzata Małaszko-Stasiewicz – przewodnicząca
dr Artur Szklener – wiceprzewodniczący
Ewa Bogusz-Moore
dr hab. Szymon Bywalec
dr Daniel Cichy
dr hab. Marcin Gmys, prof. UAM
prof. dr hab. Alicja Jarzębska
Jerzy Kornowicz
dr Mieczysław Kominek
dr hab. Iwona Lindstedt
Joanna Wnuk-Nazarowa

**Pracownicy i współpracownicy Polskiego Wydawnictwa
Muzycznego zaangażowani w realizację programu
„100 na 100. Muzyczne dekady wolności”**

Maria Bielatowicz – starszy redaktor, koordynator projektu
Adam Suprynowicz – koordynator merytoryczny
Barbara Orzechowska-Berkowicz – główny specjalista
ds. produkcji nagrań
Agata Gołębiowska – zastępca dyrektora ds. ekonomicznych
i główny księgowy
Janina Warzecha – kierownik działu zarządzania prawami

Mateusz Bartóg – specjalista ds. zarządzania prawami
Karolina Ciesielska – specjalista ds. zamówień publicznych
Monika Dziurawiec – redaktor
Alina Gaworska – koordynator filmowych wizytówek
Mariusz Gradowski – gospodarz filmowych wizytówek
Radosław Kotapka – konsultant ds. promocji i PR
Katarzyna Marianowska – specjalista ds. obrotu prawami
Alicja Myśliwiec – specjalista ds. promocji
Anna Olak – główny specjalista ds. kontrolingu
Anna Pęcherzewska-Hadrych – koordynator komponentu
edukacyjnego
Adam Rorat – redaktor
Marek Senior – specjalista ds. księgowości

oraz: Danuta Ambrożewicz, Angelika Barnowska-Nawara, Klaudia
Bilczewska, Bibiana Ciejka, Agnieszka Cieślak, Joanna Dąbek,
Grażyna Gajewska, Małgorzata Gańko, Tomasz Gilski, Violetta
Helbin-Kolasa, Marcin Hernas, Justyna Jachimczak, Paulina Krupa,
Teresa Kozak, Justyna Marciniak, Hanna Murłowska-Zajęc,
Justyna Neuer-Luboradzka, Jakub Nikiel, Justyna Pieszczek-Zadańska,
Ilona Polak-Wróblewska, Magdalena Poźniak-Mietła, Sylwia Religa,
Elżbieta Ryzczniak, Małgorzata Sadowska, Bogdan Sowiński,
Maria Strączek, Gabriela Szala, Anna Walczak, Urszula Wesołowska,
Katarzyna Wiesiołek, Agnieszka Winkowska, Janusz Wojdowski,
Emil Wojtacki, Maryla Zajęc, Dominika Zatoń, Agnieszka Zatyka-
-Szlachcic, Elżbieta Żegleń

**Organizator koncertów w ramach programu
„100 na 100. Muzyczne dekady wolności”
Polskie Wydawnictwo Muzyczne w Krakowie
dr Daniel Cichy – dyrektor–redaktor naczelny**

Opieka merytoryczna
dr Daniel Cichy

Program i koordynacja koncertów
Filip Berkowicz – Music Consulting

Wsparcie organizacyjne
Maciej Kopiński

Książka programowa

Opieka merytoryczna
dr Daniel Cichy

Koncepcja i koordynacja publikacji
Filip Berkowicz – Music Consulting

Projekt okładki i wnętrza publikacji
The Codeine

Redakcja
Maciej Kopiński, Daria Szwed

Skład i łamanie
Magdalena Pieczka

Korekta
Daria Szwed

Polskie Wydawnictwo Muzyczne
al. Krasińskiego 11a, 31-111 Kraków
www.pwm.com.pl

Druk i oprawa: Petit Skład – Druk – Oprawa
Wojciech Guz i Wspólnicy Spółka Komandytowa,
ul. Tokarska 13, 20-210 Lublin

10 **Kraków**
Filharmonia im. Karola Szymanowskiego

- Paderewski, Szymanowski**

Anna Mikołajczyk-Niewiedział, Ewa Marciniac, Leszek Skrla, Kevin Kenner
Chór i Orkiestra Filharmonii im. Karola Szymanowskie
Tadeusz Strugała

26 **Katowice**
NOSPR

- Kilar, Górecki**

Iwona Hossa, Ewa Wolak, Rafał Bartmiński, Wojciech Gierlach
Chór Narodowego Forum Muzyki
Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia
Michał Klauza, Agnieszka Franków-Żelazny

42 **Białystok**
Opera i Filharmonia Podlaska – Europejski Centrum Sztuki

- Szymanowski, Kilar**

Adam Zdunikowski
Chór i Orkiestra Opery i Filharmonii Podlaskiej
Mirostaw Jacek Błaszczyk

54 **Olsztyn**
Warmińsko-Mazurska Filharmonia im. Feliksa Nowowiejskiego

- Nowowiejski, Penderecki, Stachowski, Chyrzyński, Kilar**

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej
Piotr Sułkowski

66 **Łódź**
Filharmonia Łódzka im. Artura Rubinsteina

- Bacewicz, Palester, Tansman**

Iwona Socha, Julia Kociuban
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Łódzkiej
Paweł Przytocki

78 **Rzeszów**
Filharmonia Podkarpacka im. Artura Malawskiego

- Górecki, Panufnik, Malawski, Kilar**

Chór Wydziału Muzyki Uniwersytetu Rzeszowskiego
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Podkarpackiej
Dawid Runtz

90 **Szczecin**
Filharmonia im. Mieczysława Karłowicza

- Górecki**

Elżbieta Szmytka
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie
Jerzy Maksymiuk

102 **Poznań**
Filharmonia Poznański im. Tadeusza Szeligowskiego

- Tansman, Szeligowski, Panufnik**

Orkiestra Filharmonii Poznańskiej
Łukasz Borowicz

112 **Wrocław**
Narodowe Forum Muzyki im. Witolda Lutosławskiego

- Lutosławski**

NFM Filharmonia Wrocławska
Giancarlo Guerrero

122 **Warszawa**
Teatr Wielki – Opera Narodowa

- Górecki, Paderewski, Penderecki**

Iwona Hossa, Karolina Sikora, Arnold Rutkowski, Mariusz Godlewski,
Tomasz Konieczny, Garrick Ohlsson
Chór i Orkiestra Teatru Wielkiego – Opery Narodowej
Jacek Kaspszyk

138 **Gdańsk**
Europejskie Centrum Solidarności

- Kotoński, Penderecki, Dobrowolski, Schaeffer, Rudnik, Mazurek, Michniewski, Sikorski, Knittel, Szymański, Sikora**

Michał Jacaszek, Stefan Wesołowski

Chicago
St. Hyacinth Basilica

- Kilar**

Natalia Rubiś, Katarzyna Sądziej, Jesse Donner, Kurt Link, Andrzej Białko
Paderewski Symphony Chorus
Chicago Philharmonic
Marek Moś

Kopenhaga
The Royal Danish Library

- Moszumańska-Nazar, Zubeł, Lutosławski, Augustyn, Bacewicz, Górecki**

Isabella Hübener, Tanja Zapolski
Theatre of Voices
Smith Quartet
Paul Hillier

Frankfurt nad Menem
Dr. Hoch’s Conservatory

- Meyer, Przybylski, Lutosławski, Szmytka, Mykietyn**

Ensemble Modern
Michael Wendeborg

Londyn
Royal Festival Hall

- Górecki**

Elizabeth Atherton
London Sinfonietta
David Atherton

Lwów
Lwowska Filharmonia Obwodowa

- Lutosławski, Szymański, Stańczyk, Mykietyn, Kornowicz**

Ensemble Nostris Temporis
Roman Rewakowicz

Melbourne
Meat Market

- Serocki, Karski, Stańczyk, Jaskoń, Kwieciński, Szmytka**

ELISION

Mediolan
Auditorium Lattuada

- Penderecki, Górecki, Zubeł**

Agata Zubeł
Sentieri selvaggi
Carlo Boccadoro

Nowy Jork
Roulette Intermedium

- Mykietyn, Wielecki, Zielińska, Nowak, Zubeł**

Jacob Greenberg
ICE International Contemporary Ensemble
Steven Schick

Paryż
Le Carreau du Temple

- Górecki, Haubenstock-Ramati, Kwieciński, Szymanowski, Kornowicz, Zubeł**

Hélène Walter
Ensemble intercontemporain
Mehdi Lougraïda

Tokio
Sumida Hokusai Museum

- Szymanowski, Bacewicz, Lutosławski, Mykietyn, Górecki, Bujarski, Penderecki**

Silesian String Quartet

Wiedeń
Semperdepot

- Malawski, Haubenstock-Ramati**

Klangforum Wien

Organizatorzy

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Partnerzy instytucjonalni w Polsce

OPERA
I FILHARMONIA
PODLASKA
EUROPEJSKIE CENTRUM SZTUKI

Współorganizatorzy Gali w Warszawie

Mecenas Gali i Instytutu

Partner główny Gali

Partnerzy strategiczni

Partner

Partnerzy instytucjonalni na świecie

Polskie Wydawnictwo Muzyczne składa serdeczne podziękowania wszystkim Ambasadam Rzeczypospolitej Polskiej, Instytutom Polskim oraz Konsułatom Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej w 10 krajach świata, w których odbywają się koncerty "100 na 100. Muzyczne dekady wolności". Dziękujemy Ambasadorom, Konsułom, Dyrektorom Instytutów Polskich oraz Pracownikom tych placówek za zaangażowanie i pomoc przy realizacji koncertów i wydarzeń im towarzyszących.

Partnerzy medialni

100 Sto na Sto
Muzyczne dekady
wolności

Patronat Narodowy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy
w Stulecie Odzyskania Niepodległości

Sfinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
w ramach Programu Wieloletniego „Niepodległa” na lata 2017–2021

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego